

דויד אדמון:

„יש כתובת על הקיר — יש ירידה בצפייה!“

טלוויזיה לימודית. ערוץ שלישי - טלטקס. אנטנות משוכללות לקלוט את שידורי הטלוויזיה של מדינות שונות באירופה. טלוויזיה ירדנית. מצרית ולבנונית. ועכשיו חוק בנסת: טלוויזיה בכבלים. ביקשנו לברר עם דויד אדמון, המישהנה ליושב ראש הוועדה המנהל של שותה-השידור, אם אומנם פחות צופים בטלוויזיה הישראלית.

„אימנם נכון. אנחנו בעיצומה של מהפכה תיקשורתית. ויש ירידה דראמטית במספר צופי הטלוויזיה הישראלית.“

● עשיתם סקר-צפייה?

כן. ועל פי נתוני הסקר שנערך, יש ירידה של 20 אחוז במספר צופי הטלוויזיה הישראלית. בשנתיים האחרונות. שאלנו בסקר: האם ראת אתמול טלוויזיה? כשהתשובות היו כן, שאלנו איזה תוכניות, והתברר שיותר ויותר ענו שהם ראו וידיאו.

● ממה, לדעתך, נובעת הירידה בצפייה?

- מארבעה גורמים:
- שינוי בהרגלי-צפייה. הישראלי המצוי, בשנתיים האחרות, נוהג, יושב פחות בבית, בעיקר בקיץ. פחות רואה בטלוויזיה את האורים והתומים. פחות מתווכח על תוכניות שהיו, ויותר יוצא לבלות בחוץ.
- התחנות בסכיבה. ירדן על שני ערוצי. טלוויזיה המיזרח

טלוויזיה

התיכון בלבנון, אנטנות משוכללות לקליטת לוויינים.

● המהפכה האמיתית היא הווידיאו. ישראל היתה תמיד בין המדינות המובילות: הרבה מכשירים על כל 1000 תושבים. גרל מיספר ספירות הווידיאו בשנים האחרונות. הסיפוריות הורידו את המחירים למגויים, והן גם מספקות סרטים מהחדשים ביותר.

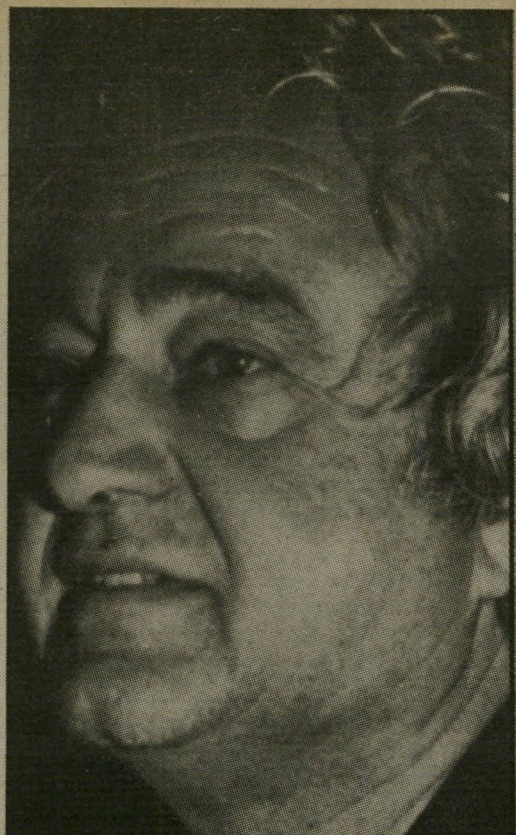
● והסיבה הרביעית היא הטלוויזיה בכבלים. בי 30 אחוז מאיוורי האוכלוסייה בישראל — יש טלוויזיה בכבלים. כשהמ דינה כולה תהיה מרושתת, הירידה של צופי הטלוויזיה תהיה משמעותית.

● מה בכוונתכם לעשות?

יש, לדעתי, לבנות קונספציה חדשה. להגדיל את התוכניות המקוריות. להרחיב את מיספר התוכניות הייחודיות. למשל: יותר ספורט, ביור ודראמה. ופחות לקנות סרטים וסדרות. מוכרחים ליצור ייחודיות לטלוויזיה. אנחנו עדיין משרדים כפי ששידרנו בשנות השבעים.

● העניין תלוי באנשים בטלוויזיה?

לדעתי אין לזה קשר לאנשים. לעובדי הטלוויזיה יש הנתון ניס. אבל הם פשוט לא יושבים וחושבים איך לשנות. אני פשוט מרליק להם נורה אדומה. זו הכתובת על הקיר — שימו לב!

יגאל תומרקין:

„עכשיו את יכולה ללכת גם לחרבון!“

השבוע החליטה הממשלה להחזיר את אדמות שטח"ש 9 לבעליהן הערבים. שטח 9 היה שטח-אימונים של הצבא מימיה הראשונים של המדינה. עוד בזמן המנדט. על איזור זה נערכו הפגנות סוערות באמצע שנות ה-60. גולת הכותרת של ההפגנות היתה ההפגנה הגדולה בפברואר 1965. נגד הקמת העיר כרמיאל על אדמות אלה. ביקשנו לברר עם יגאל תומרקין, שהיה אז בין המפגינים, מהי תחושתו לאחר 20 שנה. כשהאדמות מוחזרות. האם זה גורם לו קורת-רוח?

אגיד לך את האמת: זה מזכיר לי את הכריחה הידועה על הרבי הזקן. פיתאום גבר יצרו ועמד לו. הוא צעק לאשתו שתבוא. רגע-דגע, היא ענתה. אני רק הולכת להשתין. כשחזרה אמר לה הרבי — עכשיו את יכולה גם ללכת להרחק. זוהי בערך ההרגשה.

● בכל זאת, נעשה מעשה.

כן, אבל לא רואים את האור שבקצה המינהרה. אני לא רואה שתהיה היבבורות. שיהיה שלום. שאנשים משני הצדדים יתפטו שפיות. זה מצב של ראשים קטנים ודת ופאנטיות משני הצדדים. וחוז ומזה אני לא מאמין שזה ייגמר ככה. יש עוד הרבה ארמות-מדינה שלקחו להם, ולא יחזירו.

אני לא מרגיש בניצחון גדול. יש גם מיצפים מסכיב. ההרגשה שלי היא שהוציאו את העז. אבל אין כל סיבה למסיבה.

שטח 9

● למה הלכתם להפגין?

החלטנו שצריך לעשות משהו. התארגנו כמה אנשים — בן-אמוץ, עמוס קינן, חיים חפר, אורי זוהר, אלדר שרון ועוד — ואמרנו: מחר נלך להפגין בשטח-אש 9. נראה אם יאסרו אותנו.

● ואסרו אתכם?

בהפגנה הראשונה, כשהיינו רק שלושה אנשים. קינן, זוהר ואנוכי, עשו לנו את הטובה ואסרו אותנו. אחרי די הרבה הפגרות. עשו לנו מישפט בנצרת ושללמנו 200 לירות כל אחד. אחר-כך היו באות קבוצות שניקשו להיאסר. ואז היתה ההפגנה הגדולה בכרמיאל. חטפנו מכות קודם, ומאחר יותר זה לא היה כליכך נורא. אבל טוב מאוחר מלא כלום. נראה מה יהיה הלאה. אני לא מלאתי-קיות ביחס להיבבוריות באשר הן.

● למה?

כששומעים את רבין, או חושבים שמילחמת ששת-הימים נגמרה אתמול. יש תחושה שרביץ בהצרות שלו הוא כמו בן 16. השאלה היא מה יותר טוב: מפא"י-ניקים שלא מבצעים כלום או ליכורניקים המבצעים את ההחלטות הלא-ינכונות. זה נראה לי חסרת-יקווה. מיזרח תיכון, כמו גמל במידבר.

זחי הנגבי:

„אני לא יודע מה אעשה בעוד שנה!“

בסוף השבוע בא הקץ על הניחושים מי יהיה מזכיר הממשלה בעוד חודשיים. כשתבצע הרוטציה. יהיה זה אליקים רובינשטיין, ולא יוסי אחימאיר או זחי הנגבי, שניים מהבולטים שבעוזרי יצחק שמיר, ששמותיהם הוזכרו בהקשר זה. שוחחנו על-כך עם הנגבי, בנה של גאולה כהן, שהפגין ג'נטלמניות ראויה לציון.

● איך ההרגשה?

האמת היא שלא הייתי מועמד. זה היה בגדר ספקולציות שפורסמו. הספקולציות היו הגיוניות, ולכן אף אחד לא הופתע כששמתי הוזכר. אבל חשוב לי לציין שלא ביקשתי את התפקיד, ולא הבטיחו לי אותו. אין ספק, עם זאת, ששמחתי לקרוא על-כך בעיתונים. התפקיד קסם לי.

● אתה מאוכזב?

וראי שאני מאוכזב! אני מאוכזב מכך שלא נבחרתי לתפקיד המעניין הזה, אבל מאושר מכך שנבחר המועמד הטוב ביותר. אין

מינויים

מי שיחלוק על כישוריו של רובינשטיין.

● איך נודע לך דבר המינוי? מהעיתון?

לא, בהחלט לא. זה נודע לי ממי שצריך היה להיודע לי, וכפי שצריך היה להיודע לי.

● שמיר קרא לך וסיפר לך לפני הפירסום?

כן, הוא היה מאוד הוגן, והודיע לי על כך אישית.

● האווירה בלישבת שמיר שונה לקראת הרדי טציה?

בינתיים, אין שום שינוי בולט לקראת המעבר. יש עוד חודשיים!

● אין מתח ביניכם — היועצים, העוזרים והמקורבים — מי יזכה באיזה חלק של העוגה?

אין מתח, כי אין שום ניגודי-אינטרסים בינינו. לכל אחד יש התחום שלו.

● כולכם יודעים מה תעשו בעוד חודשיים?

אף אחד לא יודע מה הוא יעשה. לפחות עד כמה שאני יודע, לא אמרו לאף אחד. גם לי לא.